

Пейо Яворов
Пред щастието

Най-после ето те – и чакаш,
о щастие, без сваят желано
през дълъг ред мъгливи дни!
О щастие, безумно звано
през толкоз ноци в тъмнини...
Душа в душата на света,
ти – кървав цвят на любовта.

И ти пред мене ще застанеш
с букет от рози на гърди.
С венец от грейнали звезди...
И ти мъглитe ще разрееш,
но ти в пустиня ще огрееш,
о щастие, тогаз!
...Букет от рози на гърди
на пясък ний щем разсади.
О, щастие – и аз!

И ти пред мене ще застанеш
в звезди, сияйно – непонятно,
в цветя, потайно – ароматно...
От блясък аз ще оследея
и навсегда ще да закрея,
о щастие, тогаз.
...И сляп ща тебе похабя,
безсилен – мене щеш уби.
О щастие – и аз!

Пред мене ангел ще предстанеш,
о щастие и радост –
о щастие и радост навсегда!
Вампир над мене ще застанеш,
о щастие и горест –
о щастие и горест – и беда!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7100>]